

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 8302-12-19 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

בפני כב' השופט נמרוד פלקס, סגן הנשיא

התובעת

ר.ש.כ.

ע"י עוה"ד אילן אוזן וגיתית קוז'נסקי

נגד

הנתבע

ש.כ.

ע"י עוה"ד אברהם זאדה הרפז

פסק דין

- 1
- 2 1. תביעת איזון משאבים אותה הגישה אישה כנגד בעלה אגב פרידתם. הצדדים נישאו כדמו"י
- 3 ביום X.X.22 ונפרדו ביום X.X.26, הוא אף המועד הקובע לאיזון משאבים (להלן - "**המועד**
- 4 **הקובע**") (סעיף 14 לכתב התביעה המתוקן, סעיף 23 לכתב ההגנה המתוקן, עמ' 31 ש' 31
- 5 לפרוטוקול מיום 22.2.21).
- 6
- 7 2. עיקר המחלוקת בין הצדדים נוגע לנכסים הבאים בגדרי איזון המשאבים, ובפרט האם מניות
- 8 הרשומות על שם האיש בחברת "XXX בע"מ" (להלן - "**החברה**"), אכן שייכות לו ומהוות
- 9 נכס בר איזון - כטענת האישה - או שמא אינן שייכות לאיש כלל ועיקר, וממילא אין להביאן
- 10 בגדרי איזון המשאבים - כטענת האיש. עוד העלו הצדדים אי אלו טענות באשר לאופן איזון
- 11 המשאבים, החרגת נכסים מגדרי האיזון, טענות בדבר ניאוף, סוגיית המיטלטלין שהיו בדירת
- 12 המגורים השכורה בה התגוררו הצדדים, נכסי קריירה שצבר כנטען האיש, דמי שכירות
- 13 ששולמו עבור מדור האיש לאחר המועד הקובע, וטענת האישה לזכות לקבלת מזונות
- 14 משקמים.
- 15
- 16 3. נוכח מועד נישואי הצדדים חל בעניינם **חוק יחסי ממון בין בני זוג**, התשל"ג - 1973 (להלן -
- 17 "**חוק יחסי ממון**"), המחיל משטר הרכושי הקרוי - **הסדר איזון המשאבים**, עת לא נערך בין
- 18 הצדדים הסכם ממון. הסדר האיזון המשאבים קובע שיתוף אובליגטורי - דחוי, לפיו במהלך
- 19 חיי הנישואין אין לבן זוג אחד זכות קניינית ברכוש בן זוגו אך מפאת חיי הנישואין; כאשר עם
- 20 התרת הנישואין או פקיעתם עקב מות בן זוג, או במועד מוקדם יותר, נשום שווי נכסי כל אחד
- 21 מבני הזוג, בניכוי חובותיו, ובן הזוג ששווי נכסיו לאחר ניכוי חובותיו גבוה יותר, נדרש "לתת
- 22 לשני את מחצית ההפרש, אם בעין ואם בכסף או בשווה - כסף". ראו: ע"א 1229/90 **חנוך נ'**

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 19-12-8302 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

חנוך, פ"ד מה(5) 584 (1991); ע"א 803/00 שטיינמץ נ' שטיינמץ (2001); ע"א 11550/04
סיטבון נ' סיטבון (2007). הסדר איזון המשאבים מתייחס לכל הנכסים שנצברו לבני הזוג
במהלך הנישואין, למעט "נכסים חיצוניים" המפורטים בסעיפים 5(א)-(1)-(3) לחוק יחסי ממון.
זהו הכלל, ובהתקיים נסיבות מיוחדות, ישנו שיקול דעת לבית המשפט ליתן הוראות לפיהן
הסדר איזון המשאבים יבוצע באופן החורג מן הכלל, בהתאם לאפשרויות המנויות בסעיף 8
(1) - (4) לחוק יחסי ממון. נוכח הנורמה האמורה אבחן להלן את מחלוקות הצדדים אחת
לאחת, אך אומר כבר כעת, כי די באמור כדי לדחות את טענת האיש בדבר "משטר רכושי
נפרד", אשר מכוחו אך סכומי כסף שהופקדו בחשבונות הבנק - אליהם אפנה להלן - משותפים,
ויתר נכסי הצדדים נפרדים, ולמי מהצדדים אין זכות לסעד בגין הנכסים שצבר האחר (סעיף
35 לכתב ההגנה המתוקן, סעיף 28 לסיכומי האיש). שהרי, בהיעדר הסכם ממון תקף חל מנגנון
איזון המשאבים (סעיף 3(א) לחוק יחסי ממון), בין אם הצדדים "ערבבו" את נכסיהם ובין אם
לא, ואף אין באופן רישום נכס זה או אחר כדי לגרוע מהזכות לאיזון המשאבים (סעיף 9 לחוק
יחסי ממון).

החברה

4. כעולה מרישומי רשות התאגידים, לאיש מחצית ממניות החברה, עת המחצית האחרת רשומה
על שם אחיו, כאשר שניהם אף הדירקטורים בחברה (נספח 1 לכתב התביעה המתוקן). האישה
טוענת איפוא, כי יש להביא את שווי מניות האיש בחברה בגדרי איזון המשאבים (סעיפים 24-
26, 31(א)-(ב) לכתב התביעה המתוקן), ובסיכומיה אף ערכה אי אלו חישובים המלמדים
לטעמה מה הסכום אותו על האיש לשלם לה, בגין שווי מניותיו. האיש מכחיש היותו בעל
מניות בחברה, וזאת חרף הרישום, עת לטענתו כלל הזכויות בחברה נתונות לאחיו, עת הוא
עצמו עבד בחברה כשכיר בלבד, והחל עבודתו בעסק השייך לאחיו עוד קודם לנישואין. האיש
טען, כי הטעם לרישום האמור הוא "פרוצדוראלי", וזאת נוכח דרישת בנק, אשר העניק לחברה
אשראי המובטח במשכנתא, לשם רכישת נכס המקרקעין בו מופעל עסק ה-XXX של החברה
(סעיפים 39-41 לכתב ההגנה המתוקן, סעיפים 63-83 לסיכומי האיש). במחלוקת האמורה
עדיפה בעיני עמדת האישה, שכן סבורני, כי גרסתה היא המסתברת יותר (תקנה 28(ב)
לתקנות בית המשפט לענייני משפחה (סדרי דין), תשפ"א - 2020 - לשעבר תקנה 258(ב)
לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד - 1984). אבאר.

5. נקודת המוצא הראייתית היא, כי הרישום במרשם התאגידים משקף כדבעי את אחזקת
המניות בחברה וזהות מנהליה, ועל הטוען אחרת הנטל להוכיח זאת (סעיף 133(א) לחוק
החברות, התשנ"ט - 1999). האישה העלתה טענתה הנתמכת ברישום מראשית ההליך, ואילו
האיש הסתפק לכתחילה בגרסה לקונית, לפיה הועסק כשכיר, וממילא הפסיק עבודתו אצל
אחיו לפני כשנתיים (סעיף 39 לכתב ההגנה המתוקן) - טענה המעוררת אף היא קושי, עת האיש

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 19-12-8302 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

1 צירף לכתב הגנתו המתוקן תלושי שכר חודשים לשלהי שנת 2019 וראשית שנת 2020, עת
2 לגרסתו ולעדויות אחיו כאמור כלל לא עבד בחברה באותה עת (עמ' 32 - 33 לפרוטוקול מיום
3 22.2.21. בתלושים אלו אין כל זכר לגרסת האח, לפיה עסקין "בפיצויי פיטורין", ואף ספק
4 האם כטענתו, אכן חדל האיש לעבוד בחברה.
5

6 6. בראשית ההליך לא טרח האיש לתת גרסה מפורטת, המבהירה את הסתירה הקיימת לטענתו
7 בין הרישום לבין הזכויות בחברה בפועל. האיש כבש גרסתו בדבר הטעמים "הפרוצדוראליים"
8 שהובילו לרישום האמור, לדרישת הבנק, וזו הועלתה לראשונה במהלך חקירתו הנגדית, ובכך
9 נפגמת אמינותה (עמ' 27 לפרוטוקול מיום 22.2.21). זאת על אף שהיו לאיש שלל הזדמנויות
10 להעלות גרסתו זו קודם לחקירתו הנגדית - הן במסגרת כתב הגנתו, הן בישיבת קדם המשפט
11 מיום 27.12.20, והן בתצהיר אותו הגיש אחיו במסגרת אחד מהליכי הביניים, עוד קודם לדיון
12 ההוכחות. בכל אותן הזדמנויות לא הועלה ולו ברמז טעם כלשהו מדוע בוצע אותו רישום,
13 אשר אינו משקף לטענת האיש (ואחיו - עמ' 33 לפרוטוקול מיום 22.2.21) נאמנה את מצב
14 הזכויות בחברה.
15

16 7. למותר לציין, כי האיש ואחיו לא טרחו לפרט מה בדיוק הייתה דרישתו הנטענת של הבנק,
17 למעט אמירה סתמית, כי הבנק דרש ערב (ש' 15 - 21 בעמ' 33 לפרוטוקול מיום 22.2.21). לא
18 הובהר מדוע ככל שאכן נדרש ערב, עליו להיות בעל מניות ומנהל בחברה - מקום בו כנטען
19 מהותית הוא אינו כזה כלל ועיקר - וממילא לא הובאה כל ראיה, פרט לעדות האיש ואחיו,
20 בדבר עצם קיומה של דרישה נטענת מאת הבנק, ולהיות האיש ערב להלוואה שנטלה החברה.
21

22 8. אל מול גרסתו הכבושה של האיש כאמור, הנתמכת בגרסת אחיו - המעוניין בתוצאה, הובאו
23 מספר ראיות התומכות בגרסת האישה - הנתמכת כאמור אף ברישום - לפיה, למצער במועד
24 הקובע, שיקף המרשם נאמנה את אחזקת האיש במניות החברה. אבאר.
25

26 9. אם לא די בכך שהאיש כבש את גרסתו כאמור הרי, שאף העלה גרסה **סותרת** בשלבים
27 מוקדמים של ההליך. כך בכתב הגנתו הראשון - אשר למותר לציין, שהעובדות שנטענו בו
28 נתמכו בתצהיר האיש - נטען, כי: "הנתבע (האיש - נ.פ.) קיבל תשלומים על חשבון הזכויות
29 שהיו לו בעסק במשך כל החודשים האחרונים, וזאת בהתאם להסכמות שהגיע עם אחיו, כאשר
30 התשלומים הסתיימו זה מכבר וכיום הוא לא מקבל כל תשלום ו/או שכר, ואין לו כל זכויות
31 בעסק" (סעיף 40 לכתב ההגנה מיום 19.2.20). עוד טען האיש באותו כתב הגנה, כי: "את מקום
32 העסק הנטען ... רכש אחיו של הנתבע ארבעה חודשים לאחר חתונת הצדדים !!! כמובן
33 מכספים של אחיו טרם מועד החתונה, גם אם הייתה נכונה טענת התובעת הרי שהיה מדובר
34 בכספים טרם החתונה שלא קשורים כלל לתובעת" (סעיף 38 לכתב ההגנה). נמצא איפוא, כי
35 גרסתו הראשונה של האיש הייתה, שדווקא היו לו אי אלו זכויות בחברה, אך אלו "פקעו", עת

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 8302-12-19 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

1 אחיו שילם לו דבר מה תמורתן. עוד נטען שם, שעיקר המימון לנכס המקרקעין שבבעלות
2 החברה מקורו בכספי אחיו. למותר לציין, כי האיש ואחיו לא הביאו כל ראיה, ואף לא טרחו
3 לפרט כלל גרסה זו. גרסה הסותרת גרסה מאוחרת בדבר היעדר זכויות האיש בחברה כלל
4 ועיקר, להבדיל מקיומן של זכויות האיש בחברה, אשר נמכרו או "פקעו" לימים.
5

6 10. גרסת האיש ואחיו, לפיה האיש הועסק כשכיר בחברה, ללא כל זכויות נוספות מכח אחזקתו
7 בחברה, לרבות דיוידנדים, אינה מסתברת. קשה להלום את גרסאות האיש ואחיו עת נמצא,
8 כי שניהם השתכרו לכאורה שכר זהה, בסך 10,000 ₪ נטו לחודש (עמ' 34 ש' 5-8 לפרוטוקול
9 מיום 22.2.21; תלושי שכר האיש בצורפו לתצהירו מיום 16.12.20). הדעת נותנת, כי מקום בו
10 מעמדם של שני האחים בחברה שונה, עת האחד אך שכיר ואחר הן שכיר והן בעל שליטה, אף
11 הכנסתם החודשית תהיה שונה. לעניין זה יוער, כי לא הובאה כל ראיה, למעט עדותו הסתמית
12 של האח, שאכן האח זכה לקבל דיוידנדים והאיש לא זכה לכך (ש' 8 בעמ' 34 לפרוטוקול מיום
13 22.2.21).
14

15 11. בביאור 13 לדו"ח הכספי אודות החברה לשנת 2019, שכותרתו "צדדים קשורים", נכתב
16 כדלקמן: "החברה מנוהלת ע"י בעלי שליטה המקבלים שכר ומענקים, הסעיפים הוצאות
17 משכורת ונלוות לשכר כוללים תשלומי שכר בסך 371,770 ₪ **לבעלי** שליטה". זאת להבדיל
18 מ"בעל שליטה" יחיד. לא ניתן הסבר מדוע נקט רואה החשבון שערך את הדו"ח בלשון זו, ומי
19 מהצדדים לא זימנו לעדות (עמ' 28 ש' 1-5, עמ' 34 ש' 13-22 לפרוטוקול מיום 22.2.21). האיש
20 טען, כי מקום בו אך אחיו חתם על הדוחות הכספיים יש ללמוד שהאיש אינו דירקטור או
21 בעל מניות בפועל (עמ' 31 ש' 1-4, עמ' 34 ש' 18-19 לפרוטוקול יום 22.2.21). מסופקני האם
22 מסקנה זו אכן מתבקשת, שכן בהחלט ייתכן מצב בו אחד הדירקטורים בלבד עומד בקשר עם
23 רואה החשבון וחותרם על הדוחות הכספיים, ואין בכך כדי להוביל דווקא למסקנה, כי רישומו
24 של בעל מניות ודירקטור אחר הוא למראית עין.
25

26 12. האישה אף העידה, כי האיש עצמו סיפר לה את דבר היותו בעל מניות בחברה - "הוא תמיד
27 סיפר לי מה האחוזים שלו בחברה", אך יחד עם זאת העידה, שידעת היא אך את שהאיש בחר
28 לספר לה, ומעולם לא דרשה ממנו מידע ולא התערבה בעסקיו - "במה שהוא שיתף ורצה שאדע
29 הוא ידע להגיד". כן העידה, כי האיש תרם למשק הבית סך 10,000 ₪ - 15,000 ₪, אשר היה
30 בהם די לשם צרכי משק הבית - "אף פעם לא דרשתי יותר ממה שנתן לביתי". כך הייתה עדה
31 האישה לכך שהאיש היה בקשר עם ספקי החברה, נהג להביא לבית הצדדים ניירת הקשורה
32 לעסקי החברה, ואף חתם על המחאות לתשלומים שונים בעניין החברה - "הוא היה מקבל
33 שיקים שרשם לעצמו ... רשם שיקים לאח שלו ...". האיש אף נהג לעבוד שעות ארוכות, עת
34 היה חוזר לביתו לאחר יום העבודה בשעות "00:21-20:00 לפעמים גם 22:00". עדות האישה
35 הייתה מהימנה עלי, והיא אף מחזקת את המסקנה, כי האיש זכה לקבל מהחברה סכומי כסף

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 19-12-8302 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

1 נוספים על שכרו המדווח כשכיר, ופעל כמנהל בחברה המוסמך לפעול בכספיה, ובכך יש משום
2 תמיכה במסקנה, שמעמדו של האיש בחברה לא היה אך שכיר, אלא אף מנהל ובעל מניות
3 הזכאי לחלק מרווחיה ופועל לשם השאתם. ראו: עמ' 19 - 22, 24 - 25 לפרוטוקול מיום
4 22.2.21.

5
6 13. הוצג בפני אף פרוטוקול דיון בבית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים בת"פ 2008/XXX
7 מיום 2008.X.X ממנו עולה, כי החברה, האיש ואחיו הועמדו לדין מחמת ניהול עסק ללא
8 רשיון, הורשעו על פי הודאתם, וחוייבו בתשלום קנס והתחייבות להימנע מלבצע עבירה. עת
9 נשאלו האיש ואחיו אודות אותו גזר דין, ומדוע - נוכח טענתם, כי האיש אינו בעל מניות או
10 מנהל בחברה - לא טענו זאת בבית המשפט לעניינים מקומיים; לא נתנו גרסה ברורה, ומעדות
11 האח עולה, כי האיש לבדו התייצב בבית המשפט לעניינים מקומיים מטעם החברה, ואף בכך
12 יש כדי לשלול את הטענה בדבר היותו אך שכיר בחברה, ללא כל זכויות נוספות. ראו: עמ' 33
13 סיפא - 34 רישא לפרוטוקול מיום 22.2.21.

14 לשם השלמת סוגיית מניות האיש אציין, כי אין בכך שקבעתי ששווי מניותיו בא בגדרי איזון
15 המשאבים כדי לקבוע מסמרות באשר לערכן במועד הקובע. מובן, שבבחינת השווי יש להביא
16 בחשבון אף את שווי נכס המקרקעין שבבעלות החברה, אל מול התחייבויותיה ונכסיה
17 האחרים, ככל שקיימים, במועד הקובע. יחד עם האמור הדעת נותנת, כי יקשה על האיש לטעון
18 שקודם למועד הקובע "פקעו" זכויותיו בחברה, כפי שלכאורה טען בכתב הגנתו הראשון
19 כאמור, שכן בכתב הגנתו המתוקן ובסיכומיו עמד על טענתו, שמעולם לא היו לו זכויות
20 בחברה, פרט לזכויות מתוקף היותו שכיר - טענה אותה דחיתי לעיל.

ניאוף

25 15. האישה טענה, כי במהלך חיי הנישואין וקודם לפירוד נאף האיש עם אחר (סעיף 7 לסיכומי
26 האישה). דא עקא, שהאישה לא הבהירה כלל האם ואיזה סעד היא מבקשת נוכח טענתה זו -
27 אותה הכחיש האיש - וככל שסברה שמגיעה לה סעד כלשהו נוכח הניאוף הנטען, הרי, שלא
28 טענה זאת בסיכומיה. ממילא אי נאמנות מינית, ואף אי גילוי נטיה מינית, אינם מקימים עילת
29 תביעה בנזיקין, וכאמור האישה אף לא טרחה לפרט האם היא עותרת לפיצוי נזיקי כלשהו.
30 אף אם אניח, כי טענות אלו עשויות להקים טעם לאיזון משאבים שלא מחצה על מחצה - עת
31 מביאים בחשבון הוצאות שהוציא הנואף בשל הניאוף, על חשבון התא המשפחתי - הרי,
32 שהאישה כלל לא טענה לכך, וממילא לא הניחה תשתית ראיתית המלמדת על הוצאות
33 כאמור. ראו: בג"ץ 1000/92 בבלי נ' בית הדין הרבני הגדול, פ"ד מח(2) 221 (1994); ע"א
34 264/77 דרור נ' דרור פ"ד לב(1) 829,832 (1978); בג"ץ 8928/06 פלונית נ' בית הדין הרבני
35 הגדול לערעורים בירושלים (2008); שחר ליפשיץ "שיפוט מוסרי של התנהגות מינית

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 8302-12-19 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

בנישואים : אוטונומיה ומשילות בעקבות בג"ץ 4602/13 "עיוני משפט" מג 5, 75-70 (2020) ;
דג"ץ 8537/18 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (2021) ; ע"א 8489/12 פלוני נ'
פלוני (2013) ; בע"מ 5827/19 פלוני נ' פלונית (2021).

זכויות פנסיוניות

16. יש לדחות טענות האיש בדבר איזון זכויותיו הפנסיוניות, שלא מחצה על מחצה, עת למעשה
טוען האיש, שיש להותיר כלל הזכויות בידיו. לשיטת האיש, מקום בו נמנעה האישה מלעבוד
בעיקר החיים המשותפים, בעוד הוא נושא בגפו בעול פרנסת משק הבית, מתקיימות הנסיבות
החריגות המצדיקות שימוש בסמכות בית המשפט לקביעת איזון שלא מחצה על מחצה.
נקודת המוצא היא כמובן, כי זכויות פנסיוניות שנצברו במהלך החיים המשותפים הן בנות
איזון, מחצה על מחצה, עת רק במקרים חריגים ביותר יקבע אופן איזון אחר. השוו: ע"מ
(חיפה) 614/07 פלונית נ' פלוני (2008) ; בע"מ 7272/10 פלונית נ' פלוני (2014).

17. אכן קיימת בפסיקת בתי המשפט גישה, לפיה מקום בו אחד מבני הזוג "בבטלנות" במהלך
החיים המשותפים, עת בן זוגו מפגין "חריצות", ניתן לשקול לסטות מאיזון מחצה על מחצה
של הזכויות הפנסיוניות שנצברו, תוך מתן החלק הארי לבן הזוג "החרוץ". ראו: תמ"ש (י-ם)
20964/02 פלונית נ' אלמוני (2009), תמ"ש (י-ם) 11849-07-10 מ.ש. נ' ש.ל. (2011), תמ"ש
(ב"ש) 1066/06 נ.ש. נ' ש.ל. (2011). מבלי להביע דעה באשר לגישה האמורה - עת בהחלט ניתן
אף לסבור אחרת, כאשר אחד הנימוקים לכך עשוי להיות שאין מקום לקבוע לבני זוג בדיעבד
קנה מידה ערכי, העשוי לחרוג מהאופן בו בחרו לחיות את חייהם. כך ייתכן ובן הזוג שפעל
בחריצות להאדיר את נכסי המשפחה - עת בן זוגו חי חיים העשויים להיראות בעיני בית
המשפט משום חיי בטלה - דווקא העדיף אורח חיים זה, קרי - שבן זוגו ינהל חיי בטלה וישמח
לקראת בן הזוג החרוץ, עת זה שב לביתם מעמל היום. ייתכן אף שיש מקום לראות את המתח
שבין "חריצות" ו"בטלנות", כחלק ממכלול הטעמים המלמדים על תום ליבם של הצדדים,
אשר עשוי - על רקע כלל הנסיבות - להוביל למסקנה, כי יש לסטות מאיזון מחצה על מחצה.
בין כך ובין כך ברי, כי ככל חריג יש לפרש אף את הגישה האמורה בצמצום, ולו משום שחוק
יחסי ממון מורנו במפורש, שהסטיה מהאיזון מחצה על מחצה תעשה אך בנסיבות מיוחדות.

18. סבורני, כי במקרה דנן לא הונחה תשתית ראייתית המלמדת על התקיימות אותן נסיבות
מיוחדות. אניח לצרכי הדיון, כי האישה לא הפגינה חריצות יתרה, והעדיפה להישען על פרנסת
האיש חלף מיצוי כושר השתכרותה, אך מהראיות עולה, שאכן יצאה לעבוד, השתלמה
מקצועית, וביצעה טיפולי פוריות - כך שלא ניתן לומר, כי בפנינו מקרה קיצוני של "בטלה"
יתרה אל מול "חריצות" רבה. האישה טענה והעידה, כי בחלק משנות הנישואין יצאה לעבוד,
והשתלמה בקורסים מקצועיים שונים, כאשר ברוב רובן של שנות החיים המשותפים עברה

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 19-12-8302 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

טיפול פוריות שלא צלחו (סעיף 19 לכתב התביעה המתוקן; עמ' 17 - 18, ש' 24 בעמ' 21, ש' 7 - 18 בעמ' 22, ש' 20 - 22 בעמ' 25 לפרוטוקול מיום 22.2.21; סעיף 6 לסיכומי התשובה; סעיף 5 לסיכומי האישיה; סעיף 1(ג) להודעת האישיה מיום 16.11.20). גרסתה זו לא נסתרה, ולמעשה לא הובאה כל ראיה לסתור. האיש אף אישר במידת מה את גרסת האישיה בדבר השתלמויותיה, עבודתה, וטיפול הפוריות שביצעה - אם כי הדעת נותנת, שהיות ולצדדים לא היו ילדים טרחתה על משק הבית הייתה מצומצמת יחסית (ש' 25 - 28 בעמ' 26 לפרוטוקול מיום 22.2.21; סעיפים 29, 32, 37 לכתב ההגנה המתוקן; סעיפים 8 - 9, 14, 16, 34 לסיכומי האישיה). אמנם האיש טען אף טענות סותרות בעניין עבודת האישיה, עת מחד טען, כי "לא ויתרה על קריירה משלה", ומאידך טען, כי "בחרה על דעת עצמה לשבת בחיבוק ידים. הנתבע הפציר בה לצאת לעבודה ולשאת בעול פרנסת התא המשפחתי..." (סעיפים 37 - 38 לכתב ההגנה המתוקן). אין צורך להכביר מילים בכדי להבהיר מדוע יש לדחות טענות עובדתיות סותרות אלו.

נכסי קריירה וכושר השתכרות

19. יש לדחות טענות האישיה לאיזון שלא מחצה על מחצה מפאת כושר השתכרות שצבר האיש במהלך החיים המשותפים. הדין הנוהג הוא, כי הצורך לחלוקת נכסי קריירה וכושר השתכרות יתעורר בעיקר במקרים בהם נוצר פער ממשי וברור בין בני הזוג לעניין כושר השתכרותם. עת שוקלים את נפקות נכסי הקריירה שצבר בן זוג במהלך החיים המשותפים לשם עריכת איזון המשאבים, בוחנים האם נוצר פער ממשי וברור בין בני הזוג, מבחינת כושר השתכרותם - פער הנובע מכך שאחד מבני הזוג נטל על עצמו ויתור משמעותי מבחינת ההתפתחות המקצועית והתמקד במרחב הביתי, ובכך אפשר לבן-הזוג האחר להשיא את כושר השתכרותו. ודוק, עצם העובדה שבן זוג פיתח במהלך החיים המשותפים את כושר השתכרותו ויכולותיו המקצועיות אינה מובילה כלשעצמה למסקנה, כי יש לשום את שווי כושר ההשתכרות, ולזכות את בן זוגו בחלק ממנו. בע"מ 4623/04 פלוני נ' פלונית (2007); תמ"ש 3640/10 א.ב. נ' צ.ב. (2012); תמ"ש 25750/09 ח.מ.ש. נ' ד.מ.ש. (2012); עמ"ש (חיפה) 18968-06-16 פלונית נ' פלוני (2017); אין אלו פני הדברים במקרה דנן.

20. לא הוכח שבמהלך החיים המשותפים גדל כושר השתכרות האיש, הוא נכס הקריירה אותו יש להביא בחשבון בעת איזון משאבי הצדדים. אדרבא, כל שעולה מגרסת האישיה הוא, כי כושר השתכרות האיש נותר כשהיה, והאישיה העידה מפורשות שאינה טוענת אחרת (ש' 26 - 32 בעמ' 18, ש' 12 - 14 בעמ' 19 לפרוטוקול הדיון מיום 22.2.21). האישיה אף העידה, כי היא עצמה דווקא פיתחה במעט את כושר השתכרותה, עת עברה אי אלו הכשרות מקצועיות, ואף יצאה לעבוד (עמ' 18 רישא לפרוטוקול מיום 22.2.21). אף אם אניח, כי היה ויתור מקצועי מצד האישיה במהלך החיים המשותפים - ולא הונחה תשתית ראיתית לכך - הרי, שכאמור, לא

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 19-12-8302 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

נמצא שחל שיפור בכושר השתכרות האיש, ומכאן שהאיש לא רכש נכסי קריירה במהלך החיים המשותפים, ובאין נכסים כאלו, אף אין מקום לחלקם.

מזונות משקמים

21. הפסיקה מכירה בכך שבין בני זוג שנישאו אזרחית, כמו גם בין זוגות ידועים בציבור, יכולה לקום חובה בתשלום מזונות על בסיס הסכם מפורש או מכללא ועקרון תום הלב, גם לתקופה שלאחר הפירוד. ראו: רע"א 8256/99 **פלונית נ' פלוני** פ"ד נח(2) 213 (2003) (להלן - "**עניין פלונית**"); בע"מ 3151/14 **פלונית נ' פלוני** (2015) (להלן - "**בע"מ 3151/14**"); בע"מ 4851/12 **אלמוני נ' אלמונית** (2013); רמ"ש (ת"א) 47997-03-15 **א.א. נ' א.ג.** (2015). ודוק, מקום בו עסקינן בבני זוג נשואים, אשר על פי הדין האישי החל עליהם חב האיש מושגית במזונות אשתו, דומה, כי המקום הטבעי לעתור לפסיקת מזונות - קודם לגירושין (כבענייננו) - הוא במסגרת תביעת מזונות, להבדיל מתביעה רכושית. לצרכי הדיון אניח, כי אין מקום לדחות תביעתה זו של האישה, אך מפאת דברים אלו.

22. הדין הנוהג הוא, כי פסיקת "מזונות שיקומיים", מכוח עיקרון תום הלב, אינה עניין שבשגרה. משמדובר בחיוב חוזי במהותו, כפי שהובהר בפסיקה, הזכות למזונות מסוג זה קמה רק מקום שראוי להסיק, כי נכרת הסכם מכללא המצדיק את התשלום, ואין המדובר בזכות הנובעת מניה וביה מהגדרת היחסים. הזכות למזונות אינה זהה לזכות למזונות על פי הדין האישי. מדובר במזונות אזרחיים, אשר יקבעו על פי תוכן החוזה הספציפי שנכרת בין הצדדים, ונועדו למלא אחר התמיכה הכספית של בן זוג אחד באחר, להבטיח את רמת חייו של בן הזוג ולאפשר את שיקומו לאחר הפרידה הפיזית. כאשר שיעור המזונות, משך תקופת החיוב בהם, כמו גם עילות השוללות את המזונות, הן שאלות שיקבעו כולן על פי תום הלב, על בסיס נסיבותיו הייחודיות של כל מקרה ומקרה, ונגזרות מהערכת התנהגות הצדדים, מצבם הכלכלי, ויתר הנסיבות. ראו: עניין פלונית בעמ' 233; בע"מ 10497/08 **פלונית נ' פלוני** (2009); תמ"ש (ת"א) 5659-07-12 **ר. נ' ש. ז.** (2015); עמ"ש (ת"א) 7519-11-16 **פלונית נ' פלוני** (2018); בע"מ 3151/14 **פלונית נ' פלוני** (2015); שחר ליפשיץ השיתוף הזוגי, בעמ' 302; בע"מ 10497/08 **פלונית נ' פלוני** (2009).

23. ככל שעומדת האישה על טענתה לזכות למזונות משקמים, אותה טענה בחצי פה בסיכומיה (סעיפים 40, 42 לסיכומי האישה), הרי, שלא נטען ואף לא הוכח שבין הצדדים שררה הסכמה, כי האיש יוסיף ויפרנסה לאחר הפירוד. האישה העידה, שבמהלך החיים המשותפים עבדה בשלל עבודות, מהם השתכרה סך 5,000 - 6,000 ₪ לחודש (ש' 12 - 14 בעמ' 24 לפרוטוקול

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 19-12-8302 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

מיום 22.2.21). האישה לא ההינה לטעון, כי אין בידה כיום לעבוד לפרנסתה, ואף לא טענה, שלשם צרכיה השוטפים היא נזקקת להכנסה חודשית העולה על יכולת השתכרותה האמורה. לאמור יש להוסיף את תוצאת איזון המשאבים, עת אף אם אניח, כי בידי האיש להמשיך ולהשתכר מידי חודש סך 10,000 - 15,000 ₪ כפי שלטענת האישה השתכר בעבר (ש' 15 - 16 בעמ' 24 לפרוטוקול מיום 22.2.21), ובכך עולה כושר השתכרותו על כושר השתכרותה, תזכה האישה במסגרת איזון המשאבים לרכוש בשווי שאינו נופל מעשרות אלפי שקלים חדשים (ואבהיר סוגיה זו להלן במסגרת הדיון בחשבונות הבנק המוחזקים בידי האישה - ש' 17 - 20 בעמ' 24 לפרוטוקול מיום 22.2.21), וזאת בנוסף לאיזון שווי מניות האיש ושווי זכויותיו הפנסיוניות. אין מקום איפוא לזכות את האישה במזונות "משקמים", שכן היא אינה זקוקה לשיקום או סיוע מאת האיש כלל ועיקר.

חשבון הבנק ודמי שכירות דירת האיש לאחר המועד הקובע

24. הצדדים מסכימים, כי סכומי הכסף שהיו במועד הקובע בחשבונות הבנק המוחזקים בידי האישה הם ברי איזון, וממילא לא הובא כל טעם מדוע יש להחריג סכומי כסף אלה מגדרי איזון המשאבים, עת אין חולק שנצברו במהלך החיים המשותפים, מהכנסות הצדדים מעבודתם (סעיף 40 לסיכומי האישה, עמ' 19 סיפא - עמ' 20 רישא, ש' 17 - 20 בעמ' 24 לפרוטוקול מיום 22.2.21; סעיף 90א) לסיכומי האיש). עסקינן בחשבון בבנק הפועלים בו הייתה יתרת הזכות במועד הקובע סך 181,494.48 ₪, וחשבון בבנק הדואר בו הייתה יתרת הזכות במועד האמור סך 60,348.05 ₪ (תגובת האישה מיום 9.6.20). לגרסת האיש הוא עצמו לא החזיק בחשבונות בנק, אלא נסמך על חשבונות הבנק האמורים, בהם החזיקה האישה לבדה (עמ' 27 רישא לפרוטוקול מיום 22.2.21).

25. אמנם האישה טענה בתביעתה (סעיפים 27 - 30 לכתב התביעה המתוקן), כי על האיש להשיב לה סך 13,800 ₪, אשר שולמו מחשבון זה, לאחר המועד הקובע, עת נפרעו מהחשבון המחאות מעותדות שמשכה האישה לטובת משכיר דירת הצדדים, קודם למועד הקובע. האישה זנחה טענתה זו בסיכומיה, וממילא היה מקום לדחותה. ראשית, ככל שהיה מקום להידרש לטענת האישה הרי, שהיה מקום להעמידה על מחצית הסכום, שכן עסקינן במשיכת סכומי כסף מחשבון בנק, אשר את יתרתו יש לאזן מחצה על מחצה; שנית, אין חולק, כי האישה עזבה את הדירה השכורה המשותפת על דעת עצמה, ללא התראה מוקדמת - דירה בגינה משכה כאמור את אותן המחאות מעותדות לטובת המשכיר. האישה לא טענה כלל, כי היה בידי האיש להפסיק את הסכם השכירות קודם לתום תקופת השכירות, ודומה שאף בשל טעם זה זנחה האישה טענתה באשר להשבת דמי השכירות (ש' 7 - 13 בעמ' 20 לפרוטוקול מיום 22.2.21).

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 8302-12-19 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

26. לשם השלמת הדברים יאמר, כי האיש ניסה - ולו ברמז - לטעון שהאישה משכה סכומי כסף מהחשבונות האמורים, ולפיכך יש לראות את הסכום שהיה בחשבונות הללו כסך 270,000 ₪, ועל האישה לשלם לאיש מחצית סכום זה (סעיף 90א) לסיכומי האיש). טענת האיש לא הוכחה, ואף לא הובאה לה כל ראיה. ב"כ האיש חקר את האישה בדבר משיכת סכומי כסף מהחשבונות האמורים, ואכן האישה הודתה - כפי שאף עולה מדפי החשבון - כי לאחר המועד הקובע משכה סכומי כסף ניכרים מהחשבונות האמורים (עמ' 23 לפרוטוקול מיום 22.2.21). אין בכך כדי לשנות באשר לאיזון המשאבים, המבוצע בהתחשב בסכום הכסף שהיה בחשבונות במועד הקובע. כך מהחשבון בבנק הדואר לא נמשך סכום כלשהו משך למעלה מחצי השנה קודם למועד הקובע; עת באותה התקופה, מהחשבון בבנק הפועלים, נמשכו המחאות לפירעון שכן הדירה, ובוצעו חיובים בסכומים נמוכים לפירעון חיובי כרטיסי האשראי.

מיטלטלין בדירת המגורים השכורה

27. אין חולק, כי עת עזבה האישה את דירת המגורים המשותפת נותרו בה מיטלטלין כמפורט בסעיף 31ד לכתב תביעתה המתוקן, אשר את הנטען בו לא הכחיש האיש בכתב הגנתו המתוקן (מקרה, פינת אוכל, חדר שינה, שידות, גז, תנור, ארונות בגדים, רהיטי סלון, מכונת כביסה, מיקסר, ספריה, מערכת קולנוע ביתית, מחשב ומגהץ). בכתב תביעתה המתוקן ביקשה האישה, כי המיטלטלין האמורים יחולקו בין הצדדים, בהיותם בבעלותם המשותפת. לטענת האיש הוא מסר את כלל המיטלטלין לנזקקים, וכפועל יוצא מכך לא ניתן לחלקם בין הצדדים (סעיפים 51 - 54 לסיכומי האיש). מקובלת עלי טענת האישה, כי האיש לא היה רשאי למסור את המיטלטלין לצד ג' - ככל שאכן עשה כן - ולפיכך יש לחייבו לשלם לאישה את מחצית שווים (סעיף 39 לסיכומי האיש). ברם, בהיעדר פירוט מספק בדבר מהות המיטלטלין, קרי - דגם, מצב, גיל וכיוב', ולא כל שכן בהיעדר כל ראיה בעניין זה - למעט אי הכחשת האיש את דבר קיומם של פרטי מיטלטלין כטענת האישה, סבורני, כי יש לחייב את האיש לשלם לאישה את מחצית שווי המיטלטלין על דרך האומדנא. הנני מחייב איפוא את האיש לשלם לאישה בגין המיטלטלין שנותרו בחזקתו עת עזבה את דירת המגורים המשותפת, סך 10,000 ₪.

28. אשר על כן הנני מורה כדלקמן:

א. מניות האיש בחברה, כשוויין במועד הקובע, הן נכס בר איזון, ולפיכך על האיש לשלם לאישה את מחצית שווי המניות הללו במועד הקובע, וזאת בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מהמועד הקובע.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

16 דצמבר 2021

תלה"מ 19-12-8302 ר.ש.כ. נ' ש.כ.

ב. לשם איזון סכומי הכסף שנצברו בחשבונות הבנק של האישה, בניכוי התשלום אותו על האיש לשלם לאישה עבור המיטלטלין שהיו בדירת המגורים המשותפת, תשלם האישה לאיש סך 110,921 ₪, וזאת בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מהמועד הקובע.

ג. הנני מורה על איזון כלל החסכונות הפנסיוניים שצברו הצדדים ממועד הנישואין ועד המועד הקובע, בערכם במועד הקובע, מחצה על מחצה, וככל שזכויות אלו טרם גמלו בידי המעוניין בכך לפעול לרישום הערה אצל "הגורם המשלם" בהתאם להוראות החוק לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, תשע"ד - 2014.

ד. המועד לביצוע חיובי האישה כאמור בסעיף 28(ב) לעיל הדדי למועד ביצוע חיובי האיש כאמור בסעיף 28(א) לעיל.

ה. יתר טענות הצדדים נדחות.

ו. ככל שלא יגיעו הצדדים להסכמה באשר לשווי מניות האיש בחברה, או באשר לשיעור לו זכאי כל אחד מהם מהחיסכון הפנסיוני של האחר, בידיהם לפנות בתובענה מתאימה לשם ביצוע פסק הדין, ואף לעתור בגדרה למנות מומחה חשבונאי, ואולי אף שמאי מקרקעין, לשם הכרעת בית המשפט בעניינים אלו.

ז. בנסיבות העניין לא מצאתי לעשות צו להוצאות.

ניתן היום, י"ב טבת תשפ"ב, 16 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

נמרוד פלקס, שופט, סגן נשיא